SUMARI

PAX

Nº 9
OCTUBRE 1974

EL MILLENARI DE CUIXÀ

"PAX" BUTLLETI DE PAX CHRISTI-

Nº 9- octubre 1.974-

DIPOSIT LEGAL B. 18764% 1.974

Ciclostil S.J.O.: Villarroel,83-B.11

SUMARI

EDITORIALS

Pág. 2 Catalunya Nord

COL.LABORACIONS

Pág 5-6 Treballi però segur (Eduard Romeu-Vic)
Pág 7-9 Argentina (Toni -Folgaroles)
Pág 9- Jethro Tull (Ramon Vila i Alzina-Vic)
Pág 10-11 La Farsa de l'Institud de Vic (M.-Vic)
Pág 11-12
Pág 13 Solsonès "Trobades de Jovent Rural(Pilar Xixons-Su)
Pág 14-15 Discriminacio a l'escola d'Assistents Socials-(Montse-Vic-)

POESIA

Pág 16-17 Estadio Chile (Víctor Jara)

ARXIU

Pág 18 Guerra Campos
Pág 19 Los Anti-Jipis

RETALLANT

Pág 20- Joves, a Creure !
Pág 21-22 Testament d'en Joan Alsina (Extret de "Presencia,nº337-)
Pág 23-24 Presos Polítics.. Vagues,Amnistia!

PETITA AGENDA POPULAR

Pág.25-26 Setembre-Octubre

INFOR-PAX

Pág 27-29 Festa de la Joventud Cuixà (Josep Vidal-Vic)
Pág 30-31 Trobada a Pruit (Arcadi-Barcelona)
Pág 32 Institut de Polemologia
Pág 33 Actual Organigrama de "PAX"
Pág 34 Nou Domicili
Pág 34 Des de Vic el Grup Terra Nova.

CATALUNYA NORD :

CONSTATEM PESSIMISME ...

PERÒ ENS RENEIX L'ESPERANÇA

EDITORIAL

Conèixer un xic més el nostre país, representa ja alguna cosa que t'omple. Conèixer, emperò, la crua realitat d'una "altra Catalunya", d'una part del nostre país,

"integrada" a un estat "democràtic",
poc -poquíssim- concientitzada de la seva realitat,
preferint la cultura aliena a la pròpia,
havent d'emigrar a "terres promeses" per manca de treball a llur país,
convertint-se poc a poc en "regió-asil" d'un estat,
...

Conèixer, diem, aquesta terra, aquesta gent, en aqueixes circumstàncies, et deixa un aspre regust d'un colonialisme ben portat, d'uns germans que, de grat o per força, van deixant de ser-ho.

Es curiós...

- veure com s'extranyen en sentir-te parlar català.
- constatar com s'admiren al veure't actuar en català.
- advertir com s'esveren al saber que penses en català.

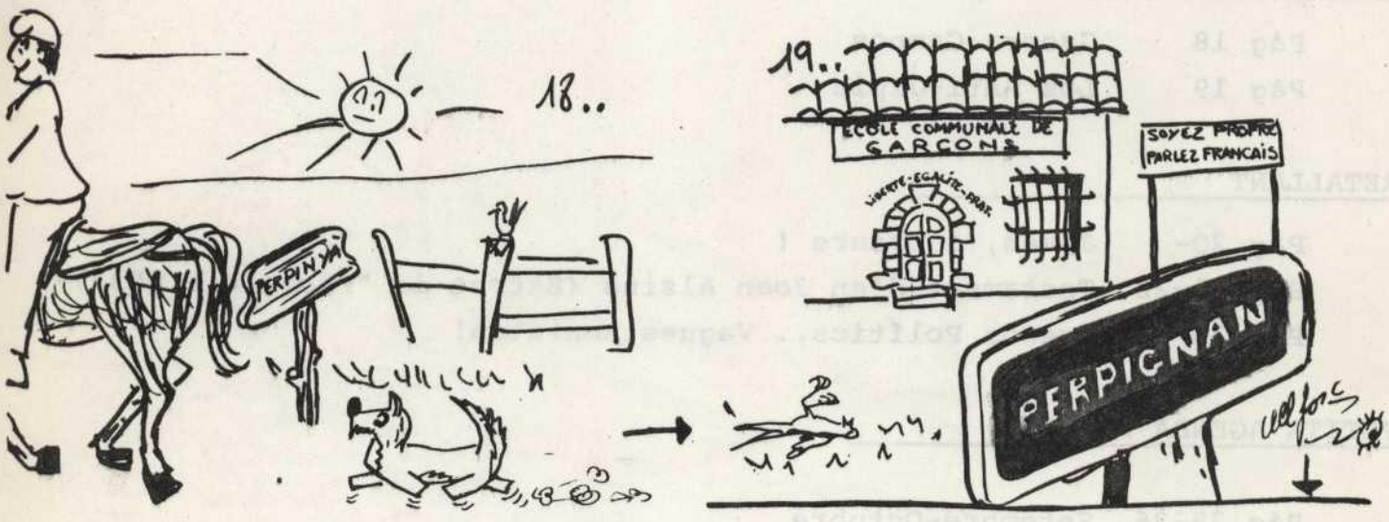

Es denigrant...

- veure com obliden la seva llengua
- constatar com actuen i se senten "francesos"
- advertir com pensen en francès.

Es tota una realitat nacional esclafada, aclaparada d'unes terres que també són nostres.

Sortosament...,a l'hora actual,molt jovent s'adona d'on és i qui és. El CATALA deixa de ser la "llengua dels vells",per a convertir-se en el seu instrument normal de comunicació. No obstant això,constatem un pessimisme entre tots nosaltres: A la vegada ens sentim a casa nostra i no ens hi sentim: sentim parlar el francès arreu,veiem totes les coses (rètols,indicadors,la immensa majoria de revistes,... només vàrem aconseguir trobar dues revistes on hi havia quelcom en català:"TRUC" i "LA FALÇ")en llengua francesa,... és tant minça la part de gent que lluita pel seu país?

- "Aquí no hi ha consciència de país" - Aquesta afirmació ens deixa astorats.
- "Per què?"

Ressalten amb melangia,unes quantes causes d'aquesta manca de concientització:

* Emigració del jovent,cap a altres llocs de l'Estat Francès, sobretot a París, el "gegant que s'ho endrapa tot"

* Inversions belgues (= colonització belga) en totes aquestes comarques,la qual cosa no favoreix gens ni mica la possible creació de nous llocs de treball.

* El jovent se sent francès, l'escola és francesa,...

... J'estime par contre qu'il est inadmissible de parler d'oppression culturelle et de discrimination linguistique dans un pays de liberté et de démocratie et je n'accepte pas ce terme dénué de tout sens commun dans le cas d'espèce ...

(voir lettre du Prefet des P.O. p.I6 , I7)

..."tot això perquè ho volem: estem en un país lliure"

.....

Les comarques de la nomenada Catalunya Nord (Rosselló, Vallespir, Conflent, Capcir i meitat de la Cerdanya) són, en definitiva, font de futurs obrers (m'a d'obra assegurada) per l'estat francès. De fet, no hi ha massa possibilitats de treball en aquestes terres: ni peonatge, ni, sobretot, treball especialitzat.

-"17 fàbriques amb capital català-sud s'han instal.lat al Rosselló".

Això representa un punt important de conflicte: d'una banda representa la creació de nous llocs de treball, que en si és positiu, però de l'altra comporta un signe d'explotació, de colonització catalana-sud dins d'aquestes comarques germanes.

Aquest sentiment d'explotació per part de la Catalunya sud hi és força arrelat. En tenen motius. Els contactes, inclús a nivell de joves, són minços (les fronteres, volguem o no, influeixen molt en nosaltres) i ens solen veure venir com "els que ho sabem tot",... Volem que d'ara en endevant si més no a nivell de joves, hi hagi més contacte entre nosaltres i d'igual a igual, sense paternalismes ni fàcils imperiositats. Valgui com a mostra una proposta d' un grup de discussió a Cuixà, en la"festa del jovent" conmemorant el mil.lenari del monestir:

"Proposem provocar el contacte, uns i altres, entre grups de jovent de la Catalunya nord i grups de joves de la Catalunya sud."

La proposta s'acceptà, en l'assemblea, per unanimitat.

*

TREBALLI, PERÒ SEGUR

Avui, com cada dia, potser amb l'única diferència que és dilluns i encara recordes les coses fetes el dia abans-, he entrat a l'hora de sempre a la fàbrica, com sempre, també, mig adormit. Amb gran sorpresa meva (m'he despertat de cop) he vist a l'entrada dels vestuaris uns cartells de propaganda de la Campanya de "Seguridad e Higiene en el Trabajo". Realment m'ha sobtat molt el fet de que encara es facin aquestes campanyes a totes les fàbriques i especialment, a la televisió. Sinó, podreu veure els resultats visitant moltes fàbriques i llocs de treball que hi ha per aquests móns de Déu.

100.000 muertes en el trabajo

Mientras las ciudades españolas se han llenado en las últimas semanas de grandes anuncios apelando a una mayor seguridad en el trabajo nos ha llegado la noticia, publicada en el último boletín de la Organización Mundial de la Salud, de que en el mundo mueren cada año cien mil trabajadores en sus puestos de trabajo. La cifra es lo suficientemente importante como para reclamar una acción enérgica que evite esta sangría pero no con advertencias sino con la imposición de unas condiciones de trabajo que garanticen la suficiente seguridad.

Ja que els agarada tant el fer coses -Monuments i llocs de "interés turístico"- no sé com no ho han declarat en qualsevol visita a una fàbrica.

És apassionant veure com una persona remena àcid sulfúric com aquell qui omple la garrafa del vi -amb una bona sort portarà uns guants; és emocionant passar per un lloc no gaire més ample d'un metre i tenir a un costat engranatges i corretges que voltes a gran velocitat (una petita relliscada, i la mà, el braç o el que Déu vulgui, a fer punyetes). Fins i tot es poden veure malabarismes: unes mans passen a decímetres d'una serra capaç de tallar-te la mà en rodó i de cop.

Una visita a una fàbrica ens permet el luxe incomparable de canviar d'aires. En molts llocs el sistema de ventilació és tan perfecte que constantment pots respirar l'aire "saníssim" de pells, de tripes, de barnissos o d'àcids, etc. Això està estudiat perquè constantment la persona que visita el lloc de treball sàpiga de què és la fàbrica que visita (oh! són molt "putes" els empresaris! se les pensen totes!)

Qui és el culpable d'aquestes condicions indignes que es donen a molts llocs de treball? El treballador, perquè no reclama més seguretat? Potser sí. L'empresari, perquè és de llei natural l'establir el màxim de seguretats en totes les feines? Segur.

He vist personalment a gent negar-se a prendre les mesures de seguretat decretades per l'empresa allegant que feia nosa o d'altres tonteries; he vist en un altre lloc com molta gent, si no havien de fer una necessitat fisiològica molt gran, fer-ho en mig de les màquines (sort que el terra sempre va d'aigua). D'aquest fet no he pogut comprovar encara si és que es feia en senyal de protesta contra una cosa que algú anomena lavabos, WC, o com li volgueu dir)comunaç,que també deixa molt per desitjar!

També he vist, i amb molta més freqüència, que enfront d'una negació a treballar en certes condicions, a la persona que ha aixecat la veu o bé se li diu que "si no t'està bé, ja saps on és la porta", o més encara, esperar que li acabi el contracte i després despedir-lo. Pensem que en moltes empreses hi ha treballadors que estan sota uns contractes de tres mesos, això comporta que l'empresari sigui el qui té sempre la paella pel mànec.

El per què la gent no protesta en front d'un treball insegur, pot ser per dos motius, principalment: Per les represàlies que hem dit abans, sobretot en gent que comença en un lloc i li interessi realment de conservar la feina, per les raons que sigui, o bé per tots els condicionaments que la persona té damunt seui que fa que moltes vegades actuï amb un complexe d'inferioritat; aquests condicionaments comencen ja a l'escola, a obeir sempre als de dalt i a no protestar mai, i així en altres situacions de la vida, la "mili", la religió carca, la família, etc.

El tro final d'aquestes hipocresies de "Trabaje pero seguro" al costat d'un engranatge, o de "Campaña de Seguridad e Higiene en el trabajo" en un lloc on els lavabos semblen més aviat els fems d'una cort de vaques, són els INSPECTORES, que quan els pica, passen a visitar una fàbrica, només amb una particularitat i és que anuncien la seva visita dues setmanes abans. Naturalment, d'aquesta manera es poden tapar les coses que puguin comprometre: aquell dia no es fan els treballs perillosos i que no tenen cap seguretat, etc. La visita la fa principalment a l'oficina i al despatx del Director -que naturalment és al màxim decent! -una copa, un puro, quatre bitllets, i "vostè ho ha vist tot en regla"! Mentre, a sota, hi ha gent que s'està jugant la pell cada dia, per poder tirar endavant la seva família.

Ja n'hi ha prou de que del lloc de treball sigui un lloc on cada dia t'hi estàs jugant la pell, un constant jugar amb la teva vida i amb la dels altres. Val la pena de mirar-s'hi una mica i de denunciar i fer que denunciïn les incorreccions i els perills. Està en joc la vida o la salut d'una persona. Potser la nostra.

EDUARD ROMEU.

ARGENTINA

L'autor d'aquest reportatge, retallant la seva figura sobre un llac d'Argentina (el "poncho" és vermell)

Sota aquest títol intentaré expresar tota una sèrie d'experiències i coses que he vist i conegut durant dos mesos i mig que he viscut a Argentina. El primer que hem de fer és no caure en el perill, molt lògic, de fer comparances entre el nostre país i aquest o qualsevol altre que coneixem o visitem, ja que cadascun té les seves característiques socials, econòmiques, polítiques,etc. i allà és allà i aquí és aquí.

Potser valdria la pena seguir una mica d'ordre i el primer que us vaig a dir és que l'Argentina és un país molt gran (i aquest és un dels problemes que té com a nació) doncs té de Nord a Sud més de 4.000 kilòmetres on s'hi troba tota mena de climes i de paisatges, des d'el subtropical, al nord, amb unes seques on l'erosió i l'aigua han fet de les seves, donant formes molt originals a les montanyes, fins al més fred, al Sud)Pampa, Patagònia, amb plans immensos de pastura i molt bestiar, que és una de les riqueses del país), i més cap a Ponent, a la frontera amb Xile, les estribacions dels Andes i, passant per un clima ja més estable, com és a Buenos Aires i al centre del país, però també amb molta humitat, sobretot a la capital, i amb una població total que no arriba als 25 milions d'habitants, amb moltes querteres de terra on no s'hi troba cap poble, sobretot a l'interior, doncs és a la província de Buenos Aires on s'hi agrupa gran part de la població total.El Gran Buenos Aires)capital i voltants, que són molt grans), agrupa una població de més de set milions d'ànimes, on la majoria venen de l'interior per poder estar una mica més bé del que estaven i molts d'ells viuen en suburbis (villas miseria), que realment són miserables, no reunint les mínimes condicions higièniques d'espai,etc.

Una de les més agradables sorpeses que vaig tenir a l'arribar a aquell món nou per mí, va ser el descobrir una gent bona, molt oberta, i que l'amistat és per ells quelcom importantíssim, i més encara la gent de les províncies interiors, senzilla i pobre, i amb un fosn humà.

L'emigració cap a la capital es deu, sobretot, a la manca de treball en les províncies interiors, doncs està poc promocionada la indústria i, per aquesta raó, Buenos Aires agrupa una massa d'obrers afamada per poder arribar a unes condicions que podem considerar normals, per viure més o menys bé.

L'obrer, encara que explotat, crec que està bastant bé, doncs té un manifest del treball que potser és el més modern del món i penso que està molt bé i a la vegada està recolzat per la C.G.T. (Confederació General del Treball) creada pel President Perón quan la seva primera presidència (més avall en tornaré a parlar) i pel Ministeri del "Bienestar Social", encara que aquest últim faci només que demagògia i,encara que abans havia dit que no és bò fer comparances, no sé a quin Ministeri del nostre país em recorda.

Per altra banda, els empresaris i grans capitalistes també crearen la C.G.E. per a defensar, diuen ells, els seus drets, però tant la C.G.T. com la C.G.E. tenen molta força i significat polític.

Ara que surt aquest mot, em sembla que val la pena que en parli una mica: precisament el dia que vaig arribar allà (va ser pura coincidència) es va morir en Perón i tots els aconteixements des de llavors fins que vaig marxar, han estat molt diversos i en molt poc espai de temps.

Els quatre primers dies d'aquella setmana, van ser de dol nacional i tots els establiments comercials, espectacles, etc. tancats. La C.G.T. va decretar un atur total i va estar tot paralitzat. Era impressionant veure les immenses cues que es van fer davant del Congrés, on hi havia el President Perón, que ariibaven a 13 i 15 quilòmetres i la gent aguantava durant 24 hores i moltes més per poder veure'l. Certament, Perón era un Líder pel poble argentí, encara que hi havia, i hi ha, molt fanatisme.

Perón va saber utilitzar molt bé els seus fils per a aconseguir el poder i va crear la C.G.T. (i d'altres institucions) que no varen ser res més que òrgnas de propaganda peronista, i per poder dominar tota la massa d'obrers i gent de classe senzilla, on hi tenia els seus incondicionals, per arribar a ser el que va ser.

Inclús, quan era a l'exili, a Madrid, va desplegar les seves forces i es serví de tot i de tots per poder tornar a la presidència. Quan ell era quí ni governava ni tampoc deixava governar.

Es va valdre del E.R.P. (Exèrcit Revolucionari del Poble), Montoneros (peronistes d'ultra-esquerra), joventut peronista, i de totes les forces peronistes per poder arribar altre cop a la presidència. I quan hi va tornar a ser, a uns els declarà fora de la llei (E.R.P.), als altres els va defensar (Montoneros) i aquests últims, el mes de desembre, en raó d'una publicació en una revista peronista del segrest i posterior assassinat de l'ex president Aramburu, ells mateixos es van declarar fora de la llei i també la guerra oberta al govern actual. Els Montoneros i els E.R.P. (els dos d'ultra-esquerres i tendència marxista) s'han aliat i actuen junts contra el govern d'Isabel de Perón (de tendència dretista).Per altra banda, hi ha la A.A.A. (Alianza Anticomunista Argentina) que lluita també contra aquesta partits esuqerrans i que s'ha fet càrrec de matar a bastants dirigents comunistes. Tot i això, els altres tampoc queden enrera i de segrestaments i d'assassinats molts dies s'en parlava i s'en parla.

Penso que el peronisme sense Perón és, i serà encara més, molt difícil de continuar i a partir de la seva mort s'ha dividit molt i cadascú tira cap els seus ideals polítics o interessos, doncs el poble argentí, tant la gent jove com la més gran, està molt politizat i la majoria no accepta a Isabel de Perón, que és l'actual President de l'Argentina.

Encara que la situació sigui molt seriosa, potser a molts de nosaltres i a mi mateix, al rebre notícies d'allà ens sembli que allò és el "caos". Es molt diferent. M'explicaré. El poble argentí, que és l'afectat i en parla molt, va fent la seva via normalment i jo penso que són tota una sèrie de problemes que han de superar i passar al ser una

nació relativament jove, com tot el continent americà, ja que no arriba a 500 anys el seu descobriment i als 200 la seva vida política, com a nació que és. Per cert, que una de les coses que em va agradar conèixer i saber, va ser l'etapa de la independització de les forces opressores que els dominaven, que no cal dir quines eren, i que nosaltres i tots els espanyols la desconeixem, si és que no ens em interessat per saber-ho per un altre lloc que no siguin les escoles, ja que ens l'han fet veure de la manera que han volgut, doncs no seria massa bò conèixer les etapes negres de la història espanyola!

Tornant a la situació política del país, hi ha el partit Radical (U.C.R.) que també té molta importància i que té, potser, i per mi, el millor estadista polític del moment, Ricardo Balbín, i penso que és on hi ha el futur polític del país.

Quant a l'ensenyança, no vaig tenir pas massa ocasió de conèixer com funciona i si hi ha selectivitat o no, però sí sé que la Universitat pita bastant bé i que encara que hi hagi rector, són els estudiants i els comitès i forces polítiques, per dir-ho d'alguna manera, de dins la Universitat els qui realment la porten.

Bé, segurament que em deixo moltes coses, però crec que més o menys ens pot quedar una idea de l'Argentina, només diré que és molta la diferència entre la classe alta i la baixa i que la mitja cada vegada n'hi ha més, però per ara encara és mínima i que si hi podeu anar, hi trobareu gent de quasi bé tots els països europeus que viuen i estan radicats allà i que quan els argentins explotin bé les riqueses que té el país, pot arribar a ser una gran nació.

TONI,
Folgueroles.

JETHRO TULL

Dimarts i dimecres, dies 22 i 23 d'octubre ha actuat al pabelló del Joventut de Badalona el conjunt "JETHRO TULL".

Ha estat veritablement un espectacle audio-visual. Un espectacle amb una figura central: Ian Anderson. Tot gira al seu entorn. Als músics els domina Ian, el public espera Ian, aplaudeix Ian, l'espectacle és Ian, ... i Ian respon. És "bo", certament, però potser no n'hi ha per tant. En lloc de "Jethro Tull" hauríem de dir "Ian Anderson i companyia."

Tot i així, val realment la pena (del preu de l'entrada). Hi ha números molt ben trobats (explosions, fum, jocs de llums, color del vestuari, ...)

Musicalment, no cal ni parlar-ne. Suposo que, poc més o menys, tots els coneixem. Saben el que es porten entre mans (cosa que no justifica la manera de fer de l'Ian)

El públic (això m'ha sobtat) no estava massa animat. Només quan els músics se n'han anat per primer cop, ha semblat reaccionar, aconseguint que tornessin a sortir. (m'han donat l'impressió que ja esperaven que això passés) Quan han tornat no semblava pas que actuessin improvisadament. Han sabut fer acabar el festival d'una manera suau, sense tallar de cop, fent que el públic no marxés amb el regust d'una cosa inacabada.

Abans de Jethro Tull ha actuat un grup anglès (pobrets!). Quan han començat no han estat gaire ben rebuts per part de la gent i quan han marxat ha semblat que ho feien amb la cua entre cames. Tenien algunes coses realment interessants, però s'enfonsaren volent fer alguns numerets (amb poca traça) només permesos (vulgueu o no, és així) a grups d'una certa anomenada.

De fet, escoltant després "Jethro Tull" s'oblida la seva actuació.

S'havia parlat de si "Jethro Tull" no actuaria aquí, car tenia ja un contracte a París i no hi va anar. Sembla ser que Ian Anderson (ja hi tornem a ser) ha volgut començar una gira a Europa per l'Estat Espanyol (??????) Fanatisme? Ho dubto. El "sol espanyol"? Si ja no n'hi ha. Un caprici? Podria ser. Sigui el que sigui hem tingut la sort (altra vagada) de poder veure, com qui diu "a Casa", un dels millors grups de Rock. Un altre petit "somni" acomplert. Quan se'n realitzaran d'altres de no tant petits, de somnis?

RAMON VILA I ALZINA

De tothom es prou coneguda la situació actual de l'institut Nacional d'Ensenyament Mitjà "Jaume Callís" quasi des del día que es va obrir.

Arbitrarietats, repressió, menyspreu, fins i tot, de les normes legals. L'inici d'aquest nou curs ens ha portat ja les primeres sorpreses.

En primer lloc, el cas dels alumnes amb assignatures de cuart curs; S'els hi va admetre la matrícula de cinque curs condicional fins als examens de desembre. Al presentar-se a l'Institut el dia 2 d'octubre s'els hi prohibeix l'accés a les aules, al temps que els hi deien que fins que aprobessin els examens de desembre no podríen començar el curs.

En aquesta situació es troben 120 alumnes que han abonat els drets de matrícula de 2.500,- pts. sense que els hagi estat retornada aquesta quantitat.

Quant els alumnes perjudicats van recordar a la Direcció del centre les seves promeses, van respondre amb el "donde dije digo,digo Diego". frasse aquesta, que ja s'ha repetit tants cops i en tantes ocasions a l'Institut.

Seguint amb el nostre pelegrinatge per les "sorpreses", ara ens trobem amb el fet de que no s'admetin als alumnes que volen fer COU condicional quan en altres Instituts de Barcelona això es permes, i fins i tot, l'any passat també ho era aquí.

Per "real decreto", la Direcció del centre impedeix l'entrada a l'Institut dels estudians que han de repetir COU. El més curiós del cas és que n'hi han que son admeos. mentres d'altres, en la mateixa situació, no ho són. Es que potser hi han llistes negres? Deu nos en guard de creure-ho.

Tots aquests actes atenten directament contra els drets més elementals de la persona humana, i molt especialment, contra el dret a l'educació, a la cultura , i a escullir lliurement el lloc on es vulgui estudiar; drets tots aquests proclamats per l' ONU. l'UNESCO; reconeguts per l' Estat Espanyol en el Fuero de los españoles i aplicats en la Llei General d'Educació.

No ens escandalitzem però, ja que aquesta situació, com déiem, no és nova. Només ens cal donar un cop d'ull als dos darrers.cursos per veure que les expulsions de

mestres i alumnes, les suspensions d'activitats culturals, les amenaces als professors no numeraris, el desprestigiament públic de l'Associació de Pares d'Alumnes, el tancament del centre durant tres dies, les imposicions d'examens arbitraris sense respectar al criteri dels respectius professors, l'escandalosa imposició de classes al dissabte al vespre (únic Institut de la Provincia de Barcelona on es fa); I el més total menyspreu a l'opinió dels alumnes, han estat el pa de cada día.

La solució dels problemes pandents i l'acció per impedir que es repeteixin els antics, sembla estar en mans de la Direcció del centre, i en particular del seu Director Sr. D.Ricardo Lázaro Sanromà, però de moment encara no s'han decidit a fer-ho. Des d'aquí, pel bé de l'Institut i pel dels que cada vespre hi seuen quatre hores. esperem i desitgem que la Direcció es decideixi de pressa.

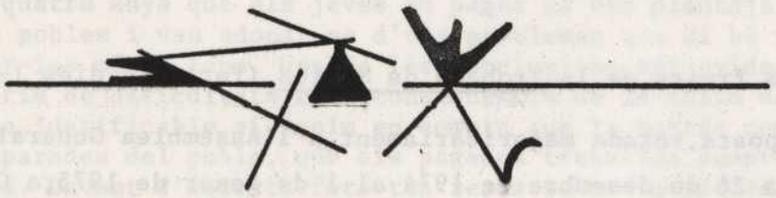

ESPAI OCUPAT PER UN ARTICLE AUTO-CENSURAT, A PROPOSTA DEL SEU AUTOR.

El tema obeïa a un problema de la Serra de Sant Ferm,a VIC.

... CONTINUA L'ARTICLE AUTO-CENSURAT ...

APROFITEM AQUEST ESPAI ....

PER ANUNCIAR....

Un dels fruits de la Trobada de Marlès (feta els dies 1-2 i 3 de novembre).

La proposta,votada majoritàriament a l'Assemblea General,és:

Del dia 26 de desembre de 1974 al 1 de gener de 1975,a GIRONA, hi haurà,si res ho impedeix,un camp de treball de drapaires,amb un missatge clau:

LA LLUITA NO-VIOLENTA ÉS POSSIBLE EN EL NOSTRE PAÏS

La preparació d'aquest camp de treball ha estat compartida entre uns quants grups de Vic,Terrassa i Barcelona,distribuits de la següent manera:

1- Grup d'informació i propaganda ------- Barcelona (Sarriá)
2- " de contactes amb el jovent de Girona ------------------------------ Vic-Terrassa-Barcelona
3- Grup de preparació de la recollida --- Vic-Barcelona
4- " missatge no-violent ------------- Terrassa
5- " qüestions legals ---------------- Barcelona
6- " intendència ---------------------- Vic

Coordinador general de la preparació d'aquest camp de treball:

ORIOL ..... Telf. 203.12.13 (migdia i a partir de les 10 del vespre)

Tothom que a partir d'ara s'interessi per assistir i col.laborar en aquest camp de treball,així com per a rebre'n més informació,que telefoni a l'Oriol,a les hores dites abans,per a saber exactament amb quanta gent es contarà en aquesta tasca,organitzada per PAX CHRISTI,de cara a una opció no violenta en el món d'avui.

SOLSONÈS: TROBADES DE JOVENT RURAL

Fa uns quatre anys que els joves de pagès es van plantajar la situació dels nostres pobles i van adonar-se d'uns problemes que si bé no ignoraven, calia conèixer-los més a fons. Una de les conclusions més evidents fou constatar que la mejoria de dificultats eren consequència de la falta de comunicació. Això és força justificable si tenim en compte que la nostra comarca hi ha moltes masies separades del poble, que els pagesos treballen sempre sols i que traballen per ells. Davant d'aquests fets tan reals se'ns va ocórre d'organitzar unes trobades de jovent per tal de passar el dia junts i així poder-nos conèixer.

La primera fou al Santuari de Pinós i les altres s'han anat fent en diferents pobles. L'última, la setzena, ha estat a Navès el dia de Sant Miquel d'aquest any.

Acostumen de participar-hi uns dos cents joves dels voltants de Súria,Cardona, Solsona i Berga.L'organitzacio va a càrrec del jovent del poble que es compromet a preparar-la. Una nota comuna a totes elles és que durant el dia hi ha una part d'esplai i una altra de discussió. Al final de la trobada un poble qualsevol es compromet a preparar la seguent. Uns dies abans de fer-la s'envia una carta-programa al responsable de cada poble i a d'altra gent que s'ha apuntat a uns llista d'adreces que passa als nous organitzadors.

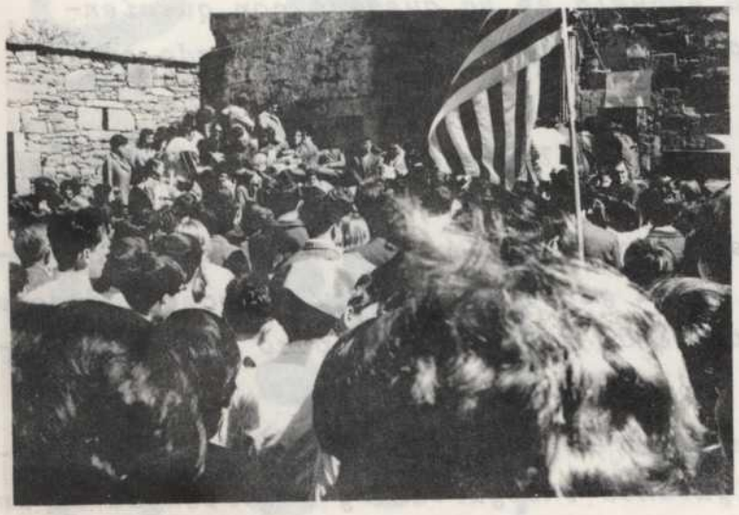

Aquesta és una breu informació a grans línies d'una de les activitats que organitza el jovent rural a les nostres comarques.

PILAR XIXONS

(comarca del Solsonès)

Discriminació a l'Escola d'Assistents Socials?

Ens envien des de Vic la copia de la seguent carta enviada al "Correo Catalan" i que encara no ha estat publicada, referent a certes anomalíes per entrar a l'Escola d'Assistents Socials, a Barcelona.

La transcrivim tal com està escrita (en castellà).

Sr.Director de "EL CORREO CATALAN"
Consejo de Ciento, 425
BARCELONA-9

Sr.Director:

Agradeceremos publiquen en la sección "Pido la Palabra". este comentario referente a la Escuela Catolica de Asistentes Sociales.

Hace pocos días hemos tenido conocimiento de los resultados de las pruebas de selección realizadas por los nuevos aspirantes a Asistente Social en dicha escuela, Nuestra indignación ha sido grande al enterarnos que:

-No se les ha dado razón alguna por ser rechazados. "Le comunicamos que no ha podido ser admitido". sin más.

-Sin notificación previa, la escuela se ha quedado con quinientas de las mil pesetas que cada aspirante había adelantado en concepto de matrícula.

-El 50% de los solicitantes ha sido eliminado, quedando reducido el número final a 21. Podemos asegurar que no hay razónes docentes ni de espacio que justifiquen esta reducción, siendo además contraproducente el prescindir de tanta gente en la actual necesidad de este tipo de profesionales y teniendo en cuenta el poco número de escuelas existentes.

-Los resultados no se han empezado a comunicar hasta la primera semana de octubre, con la consiguiente inseguridad y desorientación ante este retraso, e impidiendo, en muchos casos, la matriculación en otros centros.

-Además, es significativo y paradójico que personas que no fueron admitidas hayan podido, posteriormente, pasar la selección en otras escuelas de Asistentes Sociales. Este hecho, junto con el tipo de pregunta formuladas en los tests y entrevistas con el psicólogo, podría

suponer que se ha impedido la entrada a personas que se han manifestado con una mayor inquietud social o un mayor espíritu crítico.

-Conviene constatar también que en la escuela se da una selección de tipo económico, habiendo suprimido los cursos nocturnos y aumentando las mensualidades hasta 1.500 ptas., lo que supone, ya de entrada la eliminación de los económicamente débiles y de las personas que trabajan.

Lamentamos profundamente que sea en una escuela de Asistentes Sociales, y además dependiente del Obispado, donde se den estos juegos poco limpios, tan contrarios a la propia profesión y tan contrarios también a la libertad y el respeto a la persona humana.

MONTSE DE VIC

SUBSCRIBUS A PAX

Poesia

A partir d'aquest número intentarem començar un nou apartat dins de la revista. Estarà dedicat a la poesia .Tant podrà ser poesia o poetes desconeguts per nosaltres, com petits poemes que tots els que vulguin ens enviin. Avui comencem amb un poema del cantant xilè Víctor Jara; és l'últim poema que va composar, està incomplert; mans assassines van tallar la seva inspiració. Que serveixi com a petit homenatge a ell i a tot el seu poble que ara sofreix. Al final del poema hi ha unes declaracions de la seva dona, sobre tal com va trobar el cadàver de Víctor Jara.

ESTADIO CHILE

Somos cinco mil aquí.
En esta pequeña parte de la ciudad;
Somos cinco mil.
¿Cuántos somos en total en las ciudades y en todo el país?
Solo aquí diez mil manos, que siembran y hacen andar las fábricas.
¿Cuánta humanidad con hambre, frío,pánico, dolor,presión moral, terror y locura?

Seis de los nuestros se perdieron
En el espacio de las estrellas.
Uno muerto;uno golpeado como jamás creí que se podia golpear a un ser humano.

Los otros cuatro quisieron quitarse todos los temores.
Uno,saltando al vacío;
Otro,golpeándose la cabeza contra el muro.
Pero todos con la mirada fija de la muerte.
¡Que espanto produce el rostro del fascismo¡
Llevan a cabo sus planes con precisión artera,sin importarles nada.
La sangre para ellos son medallas.
La matanza es acto de heroísmo.
¿Es este el mundo que creaste. Dios mío?
¿Para esto tus siete días de asombro y trabajo?
En estas cuatro murallas sólo existe un número que no progresa.
Que lentamente querrá más la muerte.
Pero de pronto, me golpea la conciéncia,

Y veo esta marea sin latido.
Y veo el pulso de las máquinas.
Y los militares mostrando su rostro de matrona llena de dulzura,
Y México y Cuba, y el mundo, que gritan esta ignominia.
Somos diez mil manos menos que no producen.
¿Cuántos somos en toda la patria?
La sangre del compañero Presidente
Golpea más fuerte que bombas y metrallas.
Así golpeará nuestro puño nuevamente.
Canto, que mal me sabes cuando tengo que cantar espanto.
Espanto como el que vivo, como el que muero, espanto
De verme entre tantos y tantos momentos del infinito,
En el que el silencio y el grito son las metas de este canto.
Lo que veo nunca vi,
Lo que he sentido y lo que siento
Hará brotar el momento...

Extracte d'algunes de les declaracions de la dona de Víctor Jara, aparagudes en la revista "Triufo" del dia 21 setembre 1.974.

"Absolutamente desfigurado. Yo, cuando vi su cuerpo, evidentemente estaba en un estado de "Shock", justamente por la escena de tantos cadáveres que yo había visto en el piso de abajo. El cuerpo de Víctor estaba lleno de sangre, lleno,lleno de hoyos de balas. Estaba en (pausa) una posición muy distorsionada. las manos estaban como crispadas (larga pausa) cabeza llena de sangre,machucada, tenia sus ropas,sus pantalones, sobre los pies, el cuerpo interior todo hecho pedazos con cucgillos(larga pausa) así que..."

"Lo único que yo sé es que las manos colgaban ,colgaban. Estaban crispadas y colgaban de las muñecas(pausa). En el momento en que yo le vi era un cuerpo tan... tan destrozado, que yo no podria decir si estaban rotos los huesos de las manos. Yo no sé. Era el cuerpo destrozado entero."

"...Desde luego era una ráfaga de balas. Todo su pecho estaba lleno de heridas, y tenia un herida más grande en el lado derecho del cuerpo."

GUERRA CAMPOS

El cos de redacció de Vic, va enviar una carta al Bisbat de Cuenca, demanant que els hi enviés, la pastoral d'en Guerra Campos : LA IGLESIA Y FRANCISCO FRANCO. Sortosament els hi van enviar, i hem cregut necessari, publicar algun fragment d'aquesta pastoral. Els qui vulguin llegir la pastoral sencera, la podran trobar, a la Biblioteca Col.lectiva de Pax.

Pero el hecho es también un signo, ya imborrable, en la historia de la Iglesia contemporánea, y esto por doble título: por el empeño, singular en esta época, con que un hijo de la Iglesia ha tratado de proyectar en la vida pública su condición de cristiano y la ley de Dios proclamada por el Magisterio eclesiástico; y por las manifestaciones emitidas acerca de él por Papas y Obispos, que, si se atiende a su **contenido** y también a su unanimidad y persistencia, difícilmente se hallarán en relación con ninguna otra persona viviente en los últimos siglos.

JE

En el Seminario de Orense, 1953: La política **«que dejaba en libertad la explotación del hombre por el hombre, que enfrentaba a los españoles entre sí, y dividiendo a España en derechas e izquierdas, acababa encasquillando a la Iglesia en una de estas fracciones, como si la Iglesia pudiera estar al servicio de una clase privilegiada y no fuese, como es justicia y caridad, la única que durante siglos viene luchando por la hermandad entre los hombres».**

— El Papa Pío XII, en mensaje a los españoles al terminar la guerra, 1939: **«La garantía de nuestra firme esperanza son los nobilísimos y cristianos sentimientos de que han dado pruebas inequívocas el Jefe del Estado y tantos caballeros, sus fieles colaboradores, con la protección legal que han dispensado a los supremos intereses religiosos y sociales, conforme a las enseñanzas de la Sede Apostólica».**

— Cardenal Quiroga, Arzobispo de Santiago, 1954: **«Como prelado de la Santa Iglesia yo os felicito, Excelencia, por haber sido elegido por Dios para reafirmar nuestra unidad católica y para asentar en España este sistema de relaciones entre la Iglesia y el Estado, en las cuales (...) se está tan lejos de una supeditación del Estado con relación a la Iglesia (...) como de una servidumbre o enfeudamiento de la Iglesia con relación al Estado, que éste no pretende en manera alguna y que aquélla rechazaría en todo caso hasta el martirio».**

— Cardenal Pla y Deniel, Arzobispo Primado, 1948, en la Misa de la Fiesta de Santiago: **«A Vuestra Excelencia cupo llevar a la España nacional a la victoria, y como siempre habéis reconocido que la victoria no se consigue sin el auxilio divino, en el cual siempre tuvísteis fe y confianza, ofrendásteis vuestra espada victoriosa en 1939 ante la imagen del Santísimo Cristo de Lepanto».**

JU

Cuando un hijo de la Iglesia actúa en el orden político lo hace, sin duda, bajo su propia responsabilidad. La Iglesia no es responsable, y tampoco juez, de las determinaciones legítimas que corresponden al ejercicio de la prudencia política, en las que la autoridad moral viene directamente de Dios. Pero la Iglesia alaba a quien se inspira en los principios cristianos, se entrega con amor al servicio del pueblo y respeta y favorece su propia misión espiritual.

LOS ANTI-JIPIS

Aquesta carta que aquí reproduim, va estar enviada anonimament a una família de Barcelona, amb la intenció de "reformar" i criticar les seves costums. Hem cregut que us podría interessar i a la vegada divertir una miqueta :

Muy Sres. nuestros: ¿Se han dado cuenta que están siendo objeto de la burla y risa general? Su hijo, con sus melenas afeminadas y pantalones de tubo de cañería y el resto de su vestimenta a lo jipi sucio y andrajoso. Su hija, idem de idem, y destacando con su "fumando espero", son ya populares en el Distrito V, y motivo de risa. ¿Quieren Vds. ahorrar su dinerillo, con ropas adquiridas en el Rastro, con unos reales? Esto si lo han conseguido, más a costa de que se diga que su catolicismo que tanto pregonan es falso.

Vístanlos como seres normales y no pobremente y de forma ridícula, que provoca la burla más que para los chicos, para Vds. y gesténse sus pesetillas.

Ganará, primero en que no se burlen de éllos y luego que no se diga que pretenden que se les distinga por su suciedad a lo Jipi. Su hijo, feillo que ya es, ahora es ridículo y más feo y su hija parece una desgraciada. Si se han de distinguir que sea por sus méritos, si son capaces de mostrarlo, cosa difícil, más no pretender que vistiendo asi parezcan seres de una família seria, normal. ¿Que Vds. no son ricos? ¡Y que! Con ropitas baratas, más decentes no a lo Jipi pobre y sucio que les pone a Vds. ¿Católicos? en situación de acerva y dura crítica. Miren a sus vecinos como visten, normales y limpios y con buenas ropas.

LOS ANTI-JIPIS

JOVES, A CREURE!

No és gaire corrent,en nosaltres,això de retallar del "BOLETIN OFICIAL DEL ESTADO". Aquesta vegada,però hem cregut necessari de fer-ho.

Ha calgut complicar encara més el panorama dels joves. A partir d'ara,legalment, no es pot fer res (trobades,sortides,colònies,campaments,...)sense el permís i el "visto bueno" dels estaments oficials i en particular de la O.J.E.,ni una excursió de més de 24 hores essent més de 6 persones,... Caldrà que la O.J.E. multipliqui els seus efectius,per a poder enviar un delegat a cada grup,sortida,...

Fixem-nos bé en aquest "retall" del "B.O.E.",referent a aquest decret del Príncep Don Juan Carlos de Borbón.

Boletin Oficial del Estado nº 195, del 15 de agosto de 1.974, pág. 16893-94.

DECRETO de la Presidencia del Gobierno nº 2253/1.974 del 20 de Julio sobre la organización e inspección de campamentos, albergues, colonias y marchas juveniles.

Articulo 1º- Los campamentos, albergues, centros de vacaciones y colonias, así como las marchas de fin de semana o por etapas, tanto masculinas como femeninas, en las que participen menores de ventiun años en número superior a seis, y que no tengan carácter estrictamente familiar, quedarán sometidas a las normas del presente decreto.

Articulo 2º- La Presidencia del Gobierno previo informe de los Organismos compomentes y en especial de ICONA, determinará, a propuesta de la Secretaria General del Movimiento los lugares de dominio público para acampadas en cada provincia.

Articulo 3º- Las actividades enumeradas en el artículo 1º serán dirigidas por personal que reúna condiciones de idoneidad que para cada tipo determine la Secretaria General del Movimiento.

Las Delegaciones Nacionales de Juventud y de Seccion Femenia organizaran anualmente cursos para la titulación a que se hace referencia en el parrafo anterior y en su caso, facilitara a.

Articulo 4º- Para montar un campamento, Albergue o Centro de Vacaciones será necesario obtener la debida autorización del Gobernador de la Provincia donde pretende establecer el Campamento,(....)

La solicitud debe incluir.

(....) d)Número, sexo, edad media y profesión prodeminante de los asistentes a los campamentos...

(....) f) Plan formativo, acompañado del correspondiente programa de actividades.

Articulo 5º- Para realizar una marcha que dure más de 24 horas y que exija acampada, se presentara la solicitud en la que se hagan constar los mismos datos del artículo anterior, acompañada de descripción del itinerario que se seguirá y lugar donde se vaya a pernoctar...

Articulo 7º- Los permisos(....) deberá llevarlo consigo el Jefe Autorizado y exibirlos a requerimiento de la Autoridad.

Articulo 8º- (....) b) Cuidar que a los miembros participantes en tales actividades no se de enseñanza ni se permita prácticas contrarias a la Moral y buenas constumbres, ni a los principios del Movimiento Nacional.

Articulo 10º- Para la concesión de la autorizaciones o licencias necesarias para organizar Albergueso Campamentos, los Gobernadores Civiles, deberán recabar y obtener previamente informes circunstanciados de las respectivas Delegaciones Provinciales de la Juventud o de la Sección Femenina del Movimiento según corresponda:

(....)

Así lo dispongo (....)

JUAN CARLOS DE BORBON
Principe de España

Pensant que ja fa més d'un any..., publiquem el...

TESTAMENT D'EN JOAN ALSINA

Redactat la nit abans del seu arrest, el testament de Joan Alsina fou trobat pels seus companys a la seva tauleta de nit:

PER QUE ?

- Havíem volgut posar vi nou en bots vells, i ens hem torbat sense bots i sense vi, ... de moment.
- Hem acabat el camí, hem fressat un corriol i ara som a les pedres. Seguirem caminant els que encara quedem. Fins quan ? Tant de bo que trobem arbres per a aixoplugar-nos de les bales.
- Cap dels qui han sucat pa a les olles d'Egipte veuran la Terra Promesa, sense passar per l'experiència de la mort".
- " Ja no hi ha profetes entre nosaltres". Només el vedell d'or. No manca res, des de fa dos dies. I com que no podem enraonar, masteguem. I enyorem el pa sec, compartit, llescat entre rialla i rialla.
- No havíem entès allò de Sant Pau: "Tots serem provats al foc". I que se n'ha cremat, de palla¡ On són els que volien arribar fins a les darreres conseqüències ?
- EE.UU. ens havia permès de jugar un joc tan fastigós amb uns arranjaments tan limitats, que nosaltes mateixos ens n'hem avorrit. "Santa Democràcia, pray for us".
- Es molt difícil resignar-se -tan fàcil predicar la resignació- a perdre. Perquè perdre vol dir deixar de tenir i començar a ser. I els que més tenien i continuaven tenint, eren els que menys eren. I eren menys. Però tenien el poder i la força.
- "El Verb s'anava fent carn". Això no ho aguantem. Es l'escàndol de la Creu. No ho hem aguantat mai. "Respetaremos todas las ideologías"... Mentre no gosin fer-se carn i realitat. Si hi gosen, en farem sang i carn trinxada.

I ARA ?

- Són molts els que han estat senyalats, purificats. Setanta-dos, diuen les "xifres". Quaranta mil eren a l'Exode. I aquí també. D'una banda i de l'altra, què hi fa ? Es poble, tropa, tant se val. "Farem un país nou, lliure, independent". Altres - veus, altres àmbits. No, les veus són les mateixes. I la dialèctica...també.
- Manca la conexió interna. No saber qui sóc, d'on vinc ni per quin camí vaig. Arribaré a casa. Aquest em mira. Aquest em pot arrestar. Amagat, dependre d'una clau, d'una voluntat, d'una intuició, d'una "confesió" arrencada. Suor freda, calenta.

Una peça petita,sola, freda. Qui hi ha darrera el fono? Qui truca a la porta, en aquesta hora ? No saber que faré, sinó que em faran. I el més punyent: Per que ?

Aixo és la inseguritat. I la consiencia de la inseguritat de la por. Ara entenc Raimon quan ens parla de la lluita contra la por¡

-I continuen els espectes. De nit, sobretot. Qui contra qui? Poble, poble, poble. D'una banda i de l'altra. Ells: o són morts -els que eren-, o fugen, o són a dalt Estrategies, bandols, declaracions. I el poble, jeu, adormit o mort.

-I la impotencia. La sang que bull. Les paraules que no surten. I saber que- paraules i fets- són condemnades a la pols, a la sang i a la carn trinxada i masagada. I la nostra Santa Mare?
No es pot imrpovitsar, l'equilibri, nomes serveix per a temps de "pau".

Aquesta és la darrera fotografia d'en Joan Alsina. Fou feta el dia 8 de setembre del 1973, onze dies abans de la seva mort, en el moment de batejar el fill d'un gironí resident a Santiago de Xile.

ESPERANCES

-"Si el gra de blat no mor, mai no dóna fruit". Es terrible una muntanya cremada. Però cal esperar que de la cendra molla negra enganxosa, en torni a brotar la vida.

-La vida,la descobrim cada dia. A cada minut. Descobrim el valor als petits gestos de cada moment. La riatlla al carrer trist , la veu amiga- amb clausal telèfon. La preocupació pel caigut. La mà que s'obre. La cara que gosa esbossar un acudit...

-Recordo un relat de vol de nuit de Sanint Exupèry. Volava sobre no sè quin país i només aleshores copsava el sentit de la casa sola a la muntanya, la llum, les ovelles, el pastor. Per copsar el sentit de les,coses petites cal allunyar-se'n o que ens n'allunyin.

-"Anem d'ací d'allà, com ovelles portades a l'escorxador".
A les teves mans encomano el meu esperit...

-No és literatura. Als moments de risc cal emprar els símbols. Altrament no ens podríem expressar.

-Esperem la vostra solidaritat. Enteneu ara el que significa el Cos de Crist? Si nosaltres ens ensorrem, és quelcom de la vostra esperança que s'ensorra. Si de les cendres assolim la vida de nou, és quelcom que neix de nou en vosaltres.

-Adéu-siau. Ell ens acompanya sempre, onsevulla que siguem.

JOAN

(Extret de "PRESENCIA",nº337, 28 de setembre de 1.974)

Presos polítics ... Vagues... Amnistia!

Per la premsa diària, ens hem anat imformant d'una protesta generalitzada per les pressons de la Pell de Brau, entre els presos polítics. Aquests fets (Vagues-càstigs-vagues) ens porten a una conclusió, que d'altra banda ha portat ja a Justicia i Pau a comprometre's en una fita, l'AMNISTIA.

Seguint aquest fil...

MADRID: Los presos políticos de Carabanchel inician una huelga de hambre

En las prisiones de Zaragoza, Basauri y San Sebastián se mantiene la situación conflictiva

EN BASAURI, VIZCAYA ..
PRESOS POLITICOS INICIAN TAMBIEN UNA HUELGA DE HAMBRE

EN ZARAGOZA

SEGOVIA: NUEVOS PRESOS POLITICOS SE UNEN A LA HUELGA DE HAMBRE

Prosigue la huelga de hambre en la prisión de Zaragoza

EN BASAURI

Cesan su huelga de hambre los presos de Segovia

Segovia, 18. (Cifra.) — A primeras horas de ayer han cesado en su huelga de hambre los 35 reclusos del centro de cumplimiento que venían manteniendo esa actitud desde hace unas fechas.

Una vez concluida la huelga de hambre, los 35 reclusos han quedado sometidos a un período de recuperación física.

Y EN SAN SEBASTIAN

... etc.

... constatem que la situació dels presos polítics,a l"Estat espanyol,no és,que diguem,massa ufanosa. Les vagues de fam de tants dies de durada i en llocs tant diferents no és fan pas per divertir-se.

Ens solidaritzem amb la campanya empresa per la Comissió JUSTICIA I PAU, recolzant les seves peticions d"AMNISTIA, per mitjà de la recollida de firmes a tots nivells i abarcant tot el territori de l'Estat Espanyol.

AMNISTIA

AMNISTIA

AMNISTIA "Oriflama" ... →

En una altra secció d'aquest mateix número fem referència a la campanya que ha organitzat la Comissió d Justícia i Pau de Barcelona per tal d'obtenir del cap d'Estat espanyol, mitjançant la intervenció de l'episcopa i concretament del cardenal Tarancón, l'amnistia per a tots els presos polítics com a mesura, creiem que obligada per a aconseguir, o si més no facilitar, la reconciliació entre tots el ciutadans dels nostres països.

Hi ha, al nostre parer, tres raons fonamentals per tenir dret a esperar que aquesta petició, que pel número i la representativitat dels que la formulen es pot qualificar de veritablement nacional i veritablement popular, sigu acollida i recolzada per part dels poders públics i traduida, per tant, en una immediata realitat.

La primera, que l'Estat espanyol va subscriure la *Carta de les Nacions Unides* en la qual els pobles han proclamat la seva fe en els drets fonamentals de l'home, en la dignitat i en el valor de la persona humana, i s'han mostrat disposats a "afavorir el progrés social i a instaurar unes millors condicions de vida dintre una més gran llibertat" I l'Estat espanyol, com a Estat membre, s'ha compromès a assegurar el respecte universal i efectiu dels drets de l'home i de les llibertats fonamentals. I aquest respecte i aquest compromís són poc o gens compatibles amb el fet que encara estiguin empresonats homes i dones que no han fet altra cosa que lluitar perquè els seus conciutadans disfrutin d'aquests drets i realitzar accions —com exercir el dret de reunir-se i d'expressar-se lliurement— que a tot arreu són perfectament legítimes i fins lloables.

La segona perquè ara som s l'any Sant, que ha estat declarat entre els catòlics any de la reconciliació. I si to Estat, i tota comunitat política que pertany voluntàriament a associacions internacionals que volen promoure e lliure exercici de tots els drets humans, està obligat a fer per la seva banda tot el que li pertoqui perquè aquesta promoció sigui eficaç, encara més obligat pot considerar-se aquell Estat que, como el nostre, té establert a l'article segon de la seva Constitució que les seves lleis s'inspiraran en la doctrina i en el pensament de l'Església catòlica, que és la que promou i estableix l'any Sant i qui ha disposat que aquesta vegada estigui orientat cap al perdó i la reconciliació dels homes i de les col·lectivitats humanes.

La tercera raó vol apuntar el nostre futur immediat, bastant ple de núvols. Volem viure amb pau el nostre futur. Volem conviure amb tots els ciutadans que treballen al nostre país i pel bé del nostre país. Voldríem que desapareguessin per sempre les discriminacions del tipus que siguin. No volem saber ja res del que ens separa i creiem que el primer pas és sortir d'una situació que es pot ben bé considerar jurídicament i objectivament com una situació injusta.

El futur és nostre i l'hem de fer entre tots, també mitjançant l'esforç d'aquells que per lluitar per la llibertat i la justícia dels altres més que per la seva pròpia estan avui empresonats. Això és, per a nosaltres, el sentit d'aquesta amnistia que desitgem tan fortament i tan enèrgicament.

("ORIFLAMA" número 144 , setembre del 1974)

PETITA AGENDA POPULAR

SETEMBRE

8.- Detenció en un convent de Sabadell de 67 persones acusades de pertànyer a la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya.

11.- Són posats en llibertat 50 dels detinguts.
Declaracions d'Arias Navarro reafirmant l'esperit del 12 de febrer i anunciant la futura democratització del país.

12.- Els rumors estan inundant el carrer... Monarquía? Successió? Junta Democràtica?
El Sahara deixa d'ésser mat' eria reservada, i ens enterem dels enfrontaments armats de 1958, on el Front d'Alliberament del Sahara va aniquilar una companyía de la Legió.

13.- Explosió d'una bomba en una cafeteria del Carrer del Correo de Madrid, davant mateix de la Direcció General de Seguretat. Dotze morts i vuitanta-un ferits.
Pio Cabanillas: -" Acontecimientos de esta índole no alterarán la política de apertura del Gobierno."

15.- La policía atribueix l'atemptat a ETA-V, oferint un milió de pessetes a qui doni informació del presunt militant d'ETA-V Juan Manuel Galarràga.

16.- 300.000 nens comencen les classes d'E.G.B. 200.000 es queden al carrer per falta d'escoles.

17.- En el seu comentari del Diario de Barcelona, Jiménez de Parga es fa ressò dels rumors sobre la possible entrada al govern de ministres "ultres" iniciant una línia política de duresa.
El "otoño caliente" deixarà fred a més d'un. Amb la crisi econòmica s'intensifiquen les lluites obreres. Trenta-dos conflictes laborals en els deu primers dies de setembre.

18.- Tancada i manifestació dels obrers de Roselson.
Manifestacions a Sta. Coloma de solidaritat amb els obrers de Casadesport.

20.- Catorze mil obrers de SEAT recolzen amb firmes la plataforma reivindicativa.

21.- Vaga a Pirelli-Moltex de Cornellà.

23.- La policía anuncia la detenció de vuit persones relacionades amb l'atemptat del Carrer del Correo. Segons la mateixa nota, alguns militants del "Partido Comunista de España" (P.C) han col. laborat en l'atemptat ajudant a ETA-V. Notes de ETA-V i Carrillo ho desmenteixen. Detenció de dos joves de l'Organització de Lluita Armada, a Barcelona.

24.- Atur de vuit mil treballadors de SEAT.

25.- Vaga en deu empreses del metall de Manresa.

26.- Vaga dels 13.000 obrers de Renault de Valladolid.

27.- Aturs de solidaritat amb Renault a Valladolid i a Renault Sevilla.

28.- Violents enfrontaments a Valladolid entre una manifestació de cinc mil obrers i la Policía Armada. Hi han ferits en ambdues bandes.
Vint-i-set presos polítics de la presó de Saragossa inicien una vaga de fam demanant l'abolició de les cel.les de càstig.

29.- Vaga a Hispano Olivetti.

30.- Els obrers de Pirelli-Manresa que estaven en baix rendiment des del mes de juliol, paren totalment.

OCTOBRE

5.- Detenció de 47 obrers de SEAT en un convent de San Cugat. Segons la policía, entre els detinguts hi han "altos dirigentes del Partido Socialista Unificado de Cataluña y de Comisiones Obreras".

6.- Detenció de 260 obrers de "Roberto Bosch S.A." en una església de Madrid, convocats per la "Organización revolucionaria de Trabajadores".

7.- Atur de nou mil obrers de SEAT exigint la llibertat dels detinguts de San Cugat.

8.- Són alliberats 45 dels detinguts.

9.- El jutge de Madrid decreta la llibertat per 140 dels detinguts a l'església del "Buen Nombre de María".

10.- Els obrers de Babckoc Wilcox i General Elèctrica Española de Bilbao que porten dues setmanes de vaga son sancionats per la patronal. Sancions, també, a Pirelli de Manresa.

11.- Vagues a institucions sanitàries de Madrid i Barcelona.

12.- Detenció de deu militants de la Liga Comunista Revolucionaria-ETA-VI.
Vaga a CAF de Beasain.

15.- Finalitzen les vagues de presoners polítics a les presons de Saragossa, Sòria, Basauri i Carabanchel.

Festa de la Joventut

Durant els dies 12 i 13 d´octubre, es va celebrar a Sant Miquel de Cuixà (a la Catalunya Nord), una Trobada de Joventut, amb motiu del milenari del lloc, i a la que hi van estar presents, joves de banda i banda del Canigó.

Alguns de Pax, sortien el dia 11 d´octubre a dos quarts d´onze del vespre. Van caminar des de Prades fins al monestir, feia molt de fred, però tothom l´oblidava al contemplar aquell lloc apartat de França. La bellesa de la natura fent conjunt amb el monestir i el Canigó imponent al darrera.. La gent estava animada i amb ganes de treballar. Trovarem un monjo organitzador de la trobada que es deia Aureli, que ens va atendre, és un home molt ferm. No hi havia gaire gent encara. El nostre amic Aureli ens va donar lloc per plantar les tendes, llavors nosaltres vem anar al poble en plan de turistes esperant el començament de la trobada.

La trobada comença a les tres de la tarda del dissabte amb el discurs de benvinguda del prior de Cuixà , Oleguer Porcel, llavors ja devíem ser 250 o 300 persones. A les 5 de la tarda vam passar a recepció, a on a la pared hi havíen uns cartells amb diferents temes. Et donava la impresió d´estar a Taizé. Els temes eren molt interessants, com per exemple : Les presons en una societat que busca la llibertat, Com viure plenament la dialèctica: lluita i contemplació, Els estudiants, els intelectuals, els obrers d´una societat que espera alliberar-se, Amnistía. Cadascú escollía un tema i es formaven grups., grups que es repartien per diferents llocs del monestir i així van començar els diàlegs. Cap el vespre es va fer un foc de camp que va estar molt animat per els acudits, cançons, representacions, danses, etc..

El diumenge dia 13 pel matí continuen les sessions iniciades el dia anterior, despres es va celebrar una missa portada pel prior de Cuixà i dos monjos.

CUIXÀ

En quant a la quantitat de joventut francesa a Cuixà , és relativament baixa en relació ala catalana i espanyola. El nostre amic Aureli ens havia explicat ja, que el jovent d´allà, no els preocupava pas massa el que s´estava fent allí, i que hi han una minoría de grups francesos actius.

Es important remarcar, el gran treball fet per l´organització Justicia i Pau, els quals van aportar el tema de l´amnistía. Aleshores també estaven recollint firmes per demanar al govern espanyol l´amnistía per els presos polítics, ens van dir que podiem recollir firmes i que la cosa era totalment legal. També ens van dir que la gent tenia por de posar el número del carnet d'identitat però, com hem dit, no ens teniem de preocupar per res, doncs Justicia i Pau s'encarregava, com a orgue legal, de resoldre qualsevol problema que pogués sorgir.

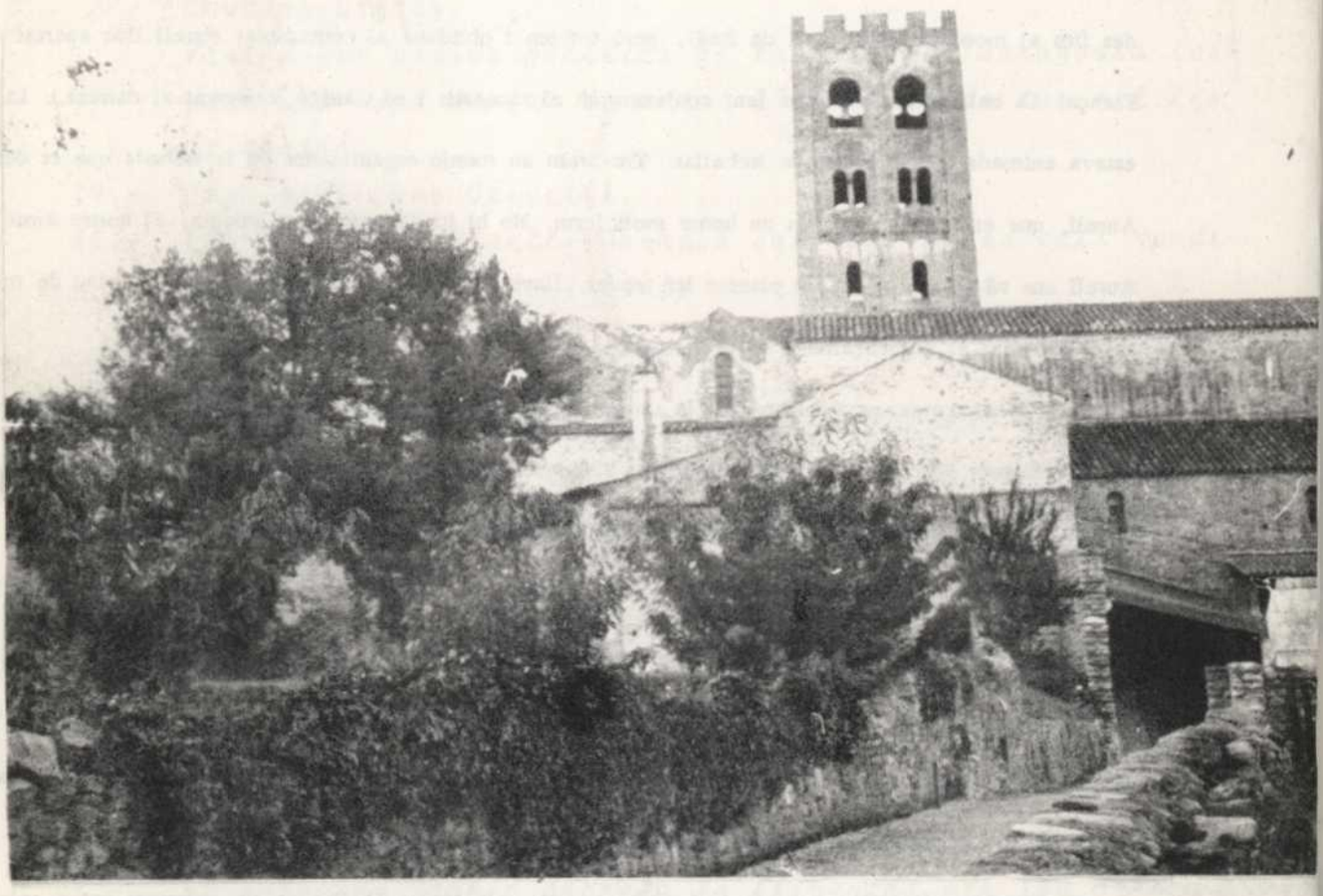

Després de menjar, tots els asistents es varen reunir a l'Església i cada grup exposa el resum de les discuions del matí. Llavors, per una majoria del 100 per 100, es va decidir de continuar les trobades a Cuixà, intentant un apropament de les dues Catalunyes.

Al sortir es feu una grosa rotllana i es cantà "l'hora dels adeus". Tothom arreplega els trastos i marxem; tristos per deixar aquella bellesa i aquells companys fets, però satisfets interiorment per la llavor aportada i per haver-se pogut expresar lliurement amb altres persones, que t'escolten i accepten o no accepten la teva opinió, però que la respecten.

JOSEP VIDAL

Com a conclusions d'aquesta "Festa de la Juventut" a CUIXA, destaquem les seguents, acceptades per unanimitat en l'Assemblea General:

1.- Continuar a Cuixà la tasca empresa aquests dies. Es formà una comissió de gent per a preparar-ho. Entre ells hi ha un representant de "PAX".

2.- Compromís dels monjos d'allà de dedicar-se més fortament a les comarques de la Catalunya nord, sobretot entre el juvent d'aquelles contrades.

3.- Provocar el contacte entre grups de joves de les dues Catalunyes.

4.- Reafirmació general de recolzament a la campanya empresa per la comissió de "Justicia i Pau", demanant l'amnistia al govern espanyol.

TROBADA A PRUIT

LA "CARTA AL POBLE DE DEU" I ELS COMENTARIS QUE SUSCITA

A la trobada feta a Pruit el 28 i 29 de Septembre passat, es va proposar com a tema d'estudi la "Carta al Poble de Deu" donada a coneixer a Teizé el dia 1 de Septembre durant la obertura del Concili de Joves.

Els petits grups de discussió al respecte, varen elaborar uns comentaris que intentarem sintetitzar a continuació, deixant de banda altres aspectes mes especificament economics, socials, locals o merament parroquials, també tracts pero que surten del contingut estricte de la carta.

La Carta la Poble de Deu ens questions sobre el mon en que ens trovem, sobre l'Esglesia més evangélica i uns homes mes compromesos es tasca que ens concerneix a tots.

PERSONALMENT, hem de fixar el dualisme ACCIO-CONTEMPLACIO.
LA CONTEMPLACIO,comporta:

---- Reflexió del missatge evengelic.
---- Aprofondiment de les nostres ideas, treballantles en grup per tal de veure-hi mes clar i poguer també vencer tots junts la força aglutinadora i consumista de la societat actual.
---- Escoltar sempre.
---- No prendre unicament la contemplació i la discussió com una autojustificació per tal de no fer res mes.
---- Aprendre a viure segons la pobresa evangelica.
---- Entendre l'esperit de Teizé com un esperit de reflexió.

LA ACCIO,ha d'esser:

---- Consequent amb les nostres idees.
---- Al costat de qui mes ho necessita, ens sigui o no simpàtic.
---- Feta animant als demés en la necessitat,de ll-ita i prenent compromís en l'alliberament evangelic.
---- Feta abandonantnos a la voluntat de Deu.
---- Reflectora de l'esperit cristiá en els nivells mes elementals:treball familia, escola,i en altres també propers: parroquia,barri,esplai...

COM A ESGLESIA:

---- Ens donem compte que part de la jerarquia i dels fidels es troven lligats amb el poder económic,politic i social i mentres que aixos sigui un fet dominant assenyala un pervindre negre per l'Esglesia. Aquests lligams s'haurien de tornar denuncia i compromis d'alliberament.

El renovament de l'Esglesia s'ha de fer retornant a l'exemple dels primers cristians: posant-ho tot en comú, vivint semzillament,coneixentnos nosaltres mateixos donant gracies.

D'aixos pot sortir una Esglesia formada per els diferents grups, i perqué no; per les diferents esglesias, en la que superant la trampa que ens envolta, el millor no sigui el que mes guanya sino el sino el que mes es dona, i en la que el risc d'esser perseguits ens el trovem a cada moment. Una Esglesia que en sintesi pugui esser "poble de beneurances".

-ARCADI-

POLEMOLOGÍA

Constitució a Barcelona de
"1´INSTITUT DE POLEMOLOGIA VICTOR SEIX"

El dia 26 de setembre últim, en una sessió celebrada al Col.legi d´Advocats de Barcelona, presidida per Montserrat Seix, Frederic Roda i Felip Lagarriga, vice-degà del Col.legi d´Advocats, fou constituit a Barcelona el primer Institut de Polemologia de la península, que durà el nom de "INSTITUT DE POLEMOLOGIA VICTOR SEIX"

La paraula "polemología", ve del grec "polemos"= guerra, i de "logos"= tractat; la polemología doncs, és l´estudi científic de la guerra, investigant les seves formes causes, funcions i efectes, com a fenòmen social.

Instituts com el de Paris, Oslo, Milà, Moscú, etc. , elaboren dades, fent-les arribar a diferents grups i institucions.

Tanmateix diferents científics fan estudis per aportar altres dades a la complexe estructura d´aquestes investigacions.

Aquestes dades i estudis tenen la misió de fer entendre millor les causes de l´agresivitat, violència, racisme, etc., i en definitiva els conflictes socials organitzats, anomenats guerra.

La formació de l´Institut de Polemología "Víctor Seix", té com a antecedents més propers, els cursos sobre Polemología, que es van fer en la "Universitat Catalana d´Estiu" a Prades, i la bossa d´estudis "Memorial Víctor Seix", que fou donada per a la investigació sobre aquest tema , al profesor de la Universitat de Granada, Alejandro Rodríguez Carrión, que va realitzar estudis sobre el "Problema de les nacionalitats en la vida internacional". La segona convocatòria de la bossa d´Estudis "Memorial Víctor Seix", fou donada a Didac Amat de Barcelona, per el projecte presentat per a posar en marxa l´"Institut de Polemología Víctor Seix".

L´Institut té com a objectius, dedicarse a la Investigació, documentació i pedagogía de la problemàtica de la guerra i la pau.

Per això, les seves activitats es dirigiran a :

- Donar a conèixer la Polemología i les investigacions per a la pau.
- Organitzar activitats didàctiques : conferències, coloquis, seminaris, etc.
- Gestionar i fomentar la publicació a Espanya, dels estudis apareguts en altres paisos.
- Possibilitar treballs d´investigació.

Actual Organigrama de PAX

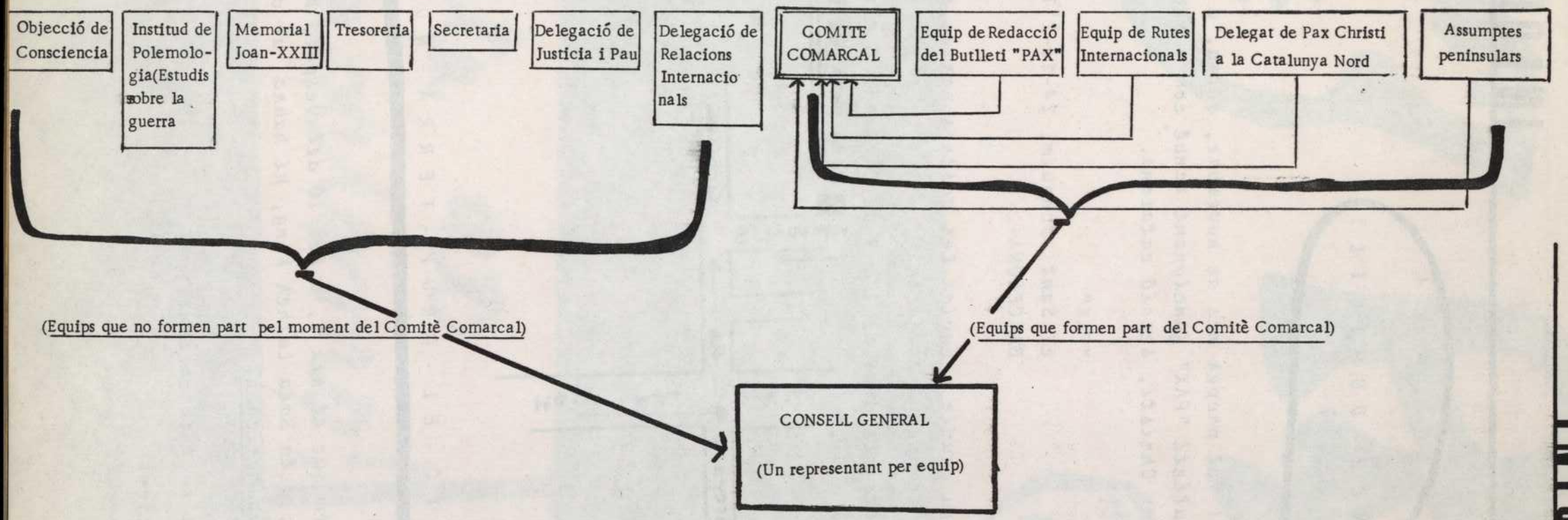

NOTA: Hi han tres equips en preparació.

Centre d'acolliment
Rutes peninsulars
Camps de treball

N O U - D O M I C I L I

A partir de l'1 del proper mes de novembre, sobra, a Barcelona.el domicili del bulleti "PAX" funcionant també com a secretaria general del Moviment Pax Christi, secció catalana.

L'adreça és: "PAX"
c/ Sant Joaquim, 24-26-2°1a.
BARCELONA-

Aqui és on podeu acudir o enviar les vostres cartes,sempre que tingueu quelcom a demanar o a oferir.

Estarà obert tots els dies de 7 a 9 de la tarda i tota la tarda dels dissabtes (de 4 a 9).

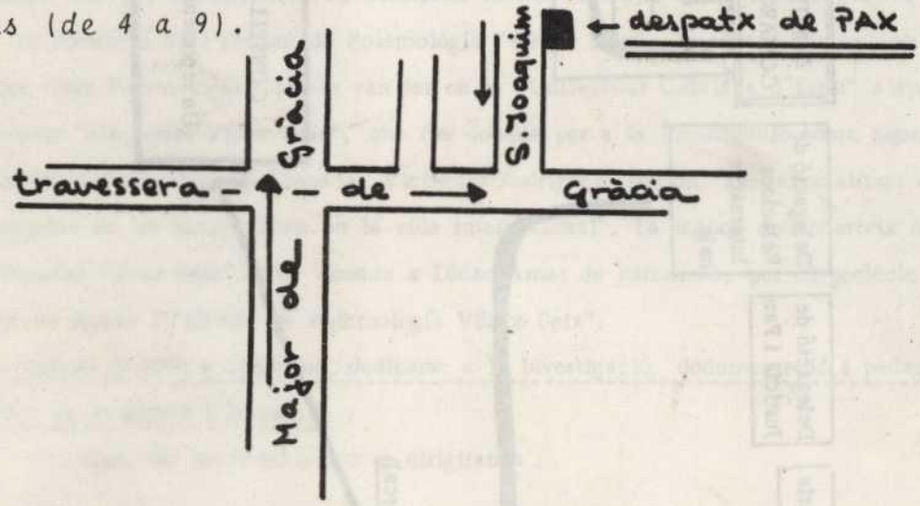

D E S - D E - V I C - E L - G R U P - T E R R A - N O V A -

Us informem que el dia 9, a les 10 del vespre, al Casal (Carrer Sant Just, 1), a la Sala Luther King, hi haura un disc-fòrum sobre canço Social Sudamericana.

Promet ser molt interesant.

Us hi esperem!